

בס"ד ערב ש"ק
פרשת וישלח
מ"ו כסלו ה'תשע"ו
גיליון מס' 10 (1411)

זמני הדלקת נרות ומוצאי ש"ק

ה'ר"ב	מוצ"ש	ר"ת
4:00	5:15	5:53
4:14	5:16	5:49
4:04	5:14	5:49

שב"ל הפרד"ס

ענון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שם ולזכרם הטהור של רבוה"ק
כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוקי הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

מהלב הדרש

מדוע מקיימים מצוות?

אדם הופיע בנמל התעופה בכדי לקבל את פני חברו שהגיע לביקור בארץ הקודש. כאשר נפגשו הודה האורח הנרגש הודה לו על מירחתו ועל הכבוד שעשה לו, ענה לו: "אודה על האמת, במקרה הזדמנתי לכאן... כמוכן שברגע זה נגרע ערכו של הכבוד שהעניק לידידו.

בספר "מוקנים אתבונן" מסביר על פי ה"שפת אמת": שכן הוא הדבר אף בתורה, במצוות ובמעשים הטובים שעושה האדם בעולם הזה. מטרת קיום המצוות היא בכדי לעשות נחת רוח להשם יתברך. כל עוד שאדם מקיים את המצוות למען מטרה זו בלבד, הרי שבזה מקיים הוא את תפקידו בשלימות.

אך ברגע שאדם אומר להקב"ה "עשיתי מצוות, ואני מבקש שבזכות זה תתן לי שכר פלוני, או תציל אותי מצרה פלונית" – ברגע זה הרי הוא דומה לאותו אדם, שאומר לחבירו שכל מה שהוא עשה לא היה כלל למענו, ומראה שכוונתו בכך שקיים את המצוות היתה למען עצמו ולא למען עשות נחת רוח להשם יתברך, ויוצא שפגם בערך המעשים שעשה.

ועל כן נזהרים הצדיקים מלבקש דבר כלשהו בזכות מעשיהם. כשהם מתפללים, אינם מתפללים אלא שיה' יתן להם מתנת חיים. והקב"ה נענה להם ומעניק להם מאוצר מתנות החיים שלו. ויוצא, שכל מה שיש לצדיקים – אין זה שלהם, שהרי לא בזכות קיבלו את שלהם, אלא בחסד. כל חייהם דומים הם לאורחים, החיים "על חשבון" בעל הבית.

לא כן הרשע; מה שהוא מקבל בעולם הזה, הרי זה בכדי לשלם לו את שכר מעשיו הטובים המועטים שעשה, ויוצא שאין הוא אוכל כאן בחסד, אלא בזכות, שהרי הוא שילם תשלום מלא על כל הנאותיו בעולם הזה, ולכן אפשר לומר עליו שבאמת הכל שלו...

לכן אמר יעקב אבינו לעשו בעת שנפגש עמו "יש לי כל" (לג, יא), וכמו שפירש רש"י: "כל סיפוקי", ולעומתו עשו אמר (שם פס' טו) "יש לי רב" – יותר מכדי צרכי. כי יעקב אבינו לא יכול להתפאר ולומר שיש לו יותר מכדי צרכו, שהרי כאן בעולם הזה זה לא שלו באמת, כי קבלם מתנת חיים מה' יתברך, אולם עשו לעומתו יכול לומר באמת "יש לי רב", כי הכל שלו בעולם הזה, שהרי שילם עבורו בטבין ותקילין – במעט המצוות והמעשים הטובים שעשה בעולם הזה.

לעילוי נשמת הר"ר ישעיהו ז"ל
בן הר"ר מרדכי אייזיק ז"ל קרניאל
נלב"ע י"ח בכסלו תשע"ה
ת.נ.צ.ב.ה
הונצח ע"י בנו הר"ר מרדכי שיחי'

מקדמון העורך

בשנת תש"ח לאחר מלחמת 'השחרור', כאשר כבשו את ה'נגב', שמח מאוד מרן בעל ה"סולם" זיע"א. שאלו בנו האדמו"ר הרב"ש זצ"ל מה פשר השמחה הגדולה?
ענה לו: כעת יבואו יהודים להתיישב בנגב. שאלו שוב: "והלא אין שם מים" (או לא קיים היה עדיין המובל הארצי כמובן). וענה לו מרן, שכאשר יבואו יהודים לגור שם ויתפללו לגשם, אי ירד גם שם גשם. שאלו שוב: "הלא היהודים שמתעדתים להתיישב שם הם חילונים, וכנראה לא יתפללו", וענה לו מרן בעל ה"סולם" בזה הלשון: "תפילה אין פירושה מה שאומרים בפה, אלא תפילה נקראת **תביעת הלב**". ואכן מאז שבאו יהודים להתיישב בדרום החל לרדת שם גשם. לפעמים נדמה לנו שהתפללנו מעומק הלב, ואנו מתפללים מדוע לא באה עדיין הישועה. לפי דברי קודש אלו של בעל ה"סולם", תפילה – מקבלת משמעות נוספת. כשהאדם מרגיש שחסר לו דבר, וברור לו שאין מי שיכול למלאות לו את משאלתו, אלא רק אחד יהוד ומיוחד – זהו **מצב** של תפילה. למרות שאינו מוציא מילים מפיו, זו משמעות עמוקה של תפילה, בכוחית "צעק ללב אל ה'".

שבת שלום!

בשמילי הפרשה

וישלח יעקב מלאכים וגו' (לב, ד)

מלאכים ממסך (קס"י, מב"ח)

מלאכים אלו היו מלאכים שנבראו מתורתו ומצוותיו, ומשום ששמר תר"ג מצות בלא שום חסרון, המלאכים שנבראו מהם היו בלי שמץ מום ופגם כלשהו – "מלאכים ממש" – שלמים ומושלמים, ולכן היו יכולים להחליש את כוחו וחילו של עשו הרשע.

ויצו אותם לאמר וגו', עם לבן גרתי וגו', ויהי לי שור

והמור וגו', ואשלחה וגו' למצוא חן בעיניך (לב, ה-ו)

דבר אחי: "גרתי" בנימטריה תר"ג, כלומה: עם לבן הקטע גרתי ות"י"ג מלות שמרתי ולא למחתי ממעשיו הרעים (קס"י) ולבאורה אינו מובן, וכי בזה הוא מהפש למצוא חן בעיני עשו? מה השיבות היא בעיני עשו שיעקב שמר תר"ג מצוות? ועוד קשה, למה מספר לו יעקב שהיה לו שור והמור וכו', מה רצה יעקב לומר לו בזה?

אלא שכתוב בהמשך הפרשה "ויאמר עשו יש לי רב" (לג, ט), ויעקב השיב לעומתו "יש לי כל" (שם יא), ויצא שלשניהם היה רכוש רב. אבל ההבדל ביניהם הוא, שעשו השיג את כל רכושו על ידי גזילה, גניבה, רציחה ושאר עבירות, לעומת יעקב שהשיג את רכושו בדרכים כשרות.

זהו מה שלח יעקב לומר לעשו, שיכולים להתעשר ולהשיג רכוש רב ביושר, ולא צריכים להרוג ולגזול לשם כך. וזהו שאמר לו "עם לבן גרתי ותר"ג מצות שמרתי", ועל אף כל זאת "ויהי לי שור והמור" וגו' – יש לי מכל הדברים הטובים, "ואשלחה להניד לאדוני, למצוא חן בעיניך" – שדרכי הישרה תמצא חן בעיניך.

וישב את השפחות ואת ילדיהן ראשונה, ואת לאה

וילדיה אחרונים, ואת רחל ואת יוסף אחרונים (לג, ב)

לחזון לחזון חניב (קס"י)

צריך להבין, איך יתכן שאצל יעקב אבינו, שהיה בחיר האבות, יהיה הבדל של אהבה בין הבנים, להקדים ולהעדיף את אלו על אלו?

ואפשר לומר, שאמנם יעקב היה ירא מפני עשו, אך היה לבן סמוך ובטוח שיצילו ח' מידי אחיו עשו, ולכן סידר את המהנות בסדר זה, כי הרי כתוב "קרוב ה' לנשברי לב" (תהלים קפה, יח), ולכן, יעקב שהיה כפחד הכי גדול, והיה נשבר לבו בקרבו ביותר, בידעו את גודל השנאה ששונא אותו אחיו ואת גודל הסכנה ממנו, הוא עבר ראשון, משום שעל ידי שבירות לבו ירחמו עליו ביותר מן השמים.

ואחריו בדרגה היו השפחות וילדיהן, שהיו תמיד בשבירות הלב יותר משאר הבנים, כיון שהם בני השפחות, ולכן גם הם יותר בטוחים בהסדי שמים, ואחריהם הלכו לאה וילדיה, "ואת רחל ואת יוסף אחרונים" – משום שהיא היתה עיקרו של בית, שהיתה חשובה יותר, ולכן היה לבה פחות נשבר ונדכה, והסכנה היתה שייכת אליה ביותר, ולכן סידרם כסדר הזה כפי גודל הסכנה שנשקפה להם.

כי הנני אלוקים וכי יש לי כל (לג, יא)

ולעומתו עשו אמר (לעיל פס' ט) "יש לי רב" – הרבה יותר מכדי צרכי.

הסביר פעם החסיד רבי יצחק מתתיהו לוריא ז"ל, שזוהי מידתו של יהודי – אף פעם אין לו יותר מדי או פחות מדי, כל כמה שהננו השם יתברך – סימן שזוהי בדיוק המידה שהנו זקוק לה.

יעקב ידע בבירור ש"יש לי כל", ולא חשוב כמה שיהיה לו – זה כמה שהוא צריך...

ואלה תולדות עשו (לו, א)

הרה"ק ה"לב שמוחה" מגור זי"ע שאל, מפני מה באה האריכות הגדולה בתולדות עשו, ובפרט כאשר הלכות רבות והשוכות בתורה מובאות רק ברמז דק?

ומשיב: בפרשתנו מביא רש"י (לג, ד) בשם המדרש: "אמר רבי שמעון בן יוחאי, הלכה היא, בידוע שעשו שונא ליעקב, אלא שנכמרו רחמיו באותה שעה, ונשקו בכל לבו. וכיון שאין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, לכן זכה עשו לתשלום גמול, והאריכה התורה בתולדותיו וצאצאיו, כדי ללמד על גודל השכר הטוב שמקבלים עבור דקה אחת שהיא טובה.

דרך ההלכה

דינים מנהגים וטעמים בברכת המזון – ד

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

מן הראוי היה להקדים את שבת ברכת "הארץ" ("נודה לך") שהיא-הארץ, מוציאה מזון, לברכה שעל המזון עצמו ("הזן את העולם"), והטעם שקבעו ברכת "הזון" בראשונה; לפי שברכת "הזון" משה רבינו תיקנה, וברכת "הארץ" יהושע תלמידו, הקדימו ברכת משה – ברכת "הזון" לברכת יהושע – "על הארץ" (ב"ח קפו ס"א).

ברכה שניה "ברכת הארץ" תיקנה יהושע בלשון זו כשנכנסו ישראל לארץ (ברכות מה ע"ב). **אינה פותחת בברוך**: מפני שסמוכה להברכה (טור קפו א). **פותחת "בנודה"** ומסיימת "ועל הכל אנו מודים לך"; לפי שתיקנו להזכיר בה הודאה תחילה וסוף (לבוש קפו ד).

"ארץ חמדה טובה" תיקן יהושע לומר בלשון "חמדה", לפי שראה איך שמושה רבינו חמד לראותה והתפלל כדי לראותה, וכן אבות העולם חמדו ליכנס לשם וליקבר שם, וכיון שזכה ליכנס בה תיקן לומר לשון "חמדה" (לבוש קפו ב). **"ועל ברידתך"** **"ועל תורתך"** הטעם שתיקן לומר בה ברית; לפי שעל ידי הברית שנימול אברהם אבינו כרת ה' אתו את הברית לתת לו את הארץ (טור קפו א).

הטעם שתיקן להזכיר בה תורה; לפי שעל ידי התורה זכו לרשת את הארץ, כדכתיב (תהלים קה מד מה) "ויתן להם ארצות גוים בעבור ישמרו חוקיו ותורתיו יצירו" (טור ב"י קפו ס"א). **טעם נוסף**: דאלמלא ברית ותורה לא נתקומו שמים וארץ ואם לא היתה הארץ קיימת לא נתנה להם הארץ (אבודרהם).

הטעם שמקדימים בברכה את הזכרת ברית לתורה; **טעם א'** מפני שהמילה קודמת לתורה (שכ"ל הלקט קנו). **ועוד** שעל הברית נכרתו י"ג בריתות, ועל התורה רק ג' בריתות (ברכות מה ע"ב). **טעם ב'** לפי שאי אפשר להשיג את התורה בשלמות אם לא שנכנסו לברית כראוי (בית יעקב).

מה שנשים מזכירות "ועל תורתך"; **ביאור א'** חיוב תלמוד תורה של הזכרים, שבזכות התורה נהלו את הארץ, **ביאור ב'** שהנשים חייבות ללמוד בכדי לדעת לקיים את המצוות שלהם (משנ"ב קפו ס"ק ט).

פעם הגיע הרבי ר' ברוך לעיר אחת, ששם לא היו מאנשיו ומחסידיו, ובין מקבלי פניו היה גביר אחד, שהיה עשיר גדול אך אדם פשוט ביותר. נישג אליו הרבי ר' ברוך ושאל אותו האם ייאות שיתאכסן אצלו. נהנה העשיר עד מאוד על הזכות הגדולה שנפלה בחלקו, שאפילו לא חלם שיזכה לכך, ומיד הומין את הרבי להתארח אצלו. החסידים – שידעו שהעשיר הזה הוא יהודי פשוט – לא התלחבו מהמעשה הזה, אך לא העזו להקשות קושיות על רבם. בהיותו בבית הגביר, נודע להרבי ר' ברוך שלגביר הלז יש בת שהגיעה לפרקה. שאל הרבי ר' ברוך את הגביר האם ייאות להשתדך עמו. מששמע כך, התעלף העשיר מרוב שמחה. התמו על התנאים לאלתר, תוך שהצדיק אומר לו: תצטרך לשלם סכום גדול! והעשיר אמר: ככל אשר הרבי ישית עלי – שהרי היה לו ממון רב.

אך נתפרסם בעולם דבר השידוך, נצטערו החסידים והלשה דעתם, משום שלגביר ההוא היה שם לא טוב. בימים ההם, ימי "ועד ארבע ארצות", התפרסם שמו של האיש ההוא כאדם הומא, ואיך זה שהרבי ר' ברוך הלך והשתדך עמו. דנו החסידים בכובד ראש, את מי ישלחו להודיע את הדבר לרבי ר' ברוך. החליטו לשלוח את ר' הערשלי מאוסטרופול, לאחר שסיפרו לו את דבר המעשה. נכנס ר' הערשלי אל הצדיק ואמר: רבי, שמעתי שה'והוא רחום' הגדול והקדוש השתדך עם הזעל המא'... הבין הרבי ר' ברוך מיד למה מרמוזים הדברים, והלשה דעתו. התייעץ הרבי ר' ברוך עם אנשים נוספים, וכולם אישרו לו שאכן כך הדבר. החליט הצדיק ליסוע בתחילה לביתו ולהתיישב בדבר, ואם יהיה צורך, יבטל את התנאים.

בדרך, סר הצדיק לביקור בבית אלמנתו של הרה"ק בעל 'אור המאיר' זי"ע. אמרה לו האלמנה: רואה אנכי, שהינכם באמת מגדולי הדור. והסבירה את דבריה: לפני עשרים שנה, עמדת עם בעלי [בעל 'אור המאיר'] ליד הלון זה בשעה שסחבו את המחותן שלכם וגירוהו על הארץ כשהוא נסחב לאחר סוף ועגלה והכל התלוצצו על חשבוננו, ובעלי ראה זאת ואמר: הלוואי שאזכה אף אנכי להגיע לעולם העליון כל כך נקי מהעבירה שבה הושדים את היהודי הלז. ובה הוסיף ואמר: בשכר זה שביוזו כל כך, על לא עוול בכפי, יזכה להתחתן עם אחד מהצדיקים הגדולים ביותר שבדור. והנה, כשנודע לי על השידוך שלו אתכם, יודעת אנכי כבירור שהנכם מהצדיקים הגדולים שבדור. כששמע הרבי ר' ברוך כך, נחה דעתו על שלא מעה במחשבתו, ושלא חזר בו מכוונתו להשתדך עם היהודי ההוא. נסתלק בחי' בכסלו שנת תקע"א

מסילות הגוהר

* לפני התפילה צריכים לשבח את השי"ת *
* כמה חשובים תומכי התורה *

תא חזי כמה עקימו וכו': בוא וראה כמה מרמה וערמה התחכם באותו הלילה אותו רוכב על הנחש – שהוא סמא"ל, כנגד יעקב. כי הוא היה יודע, שכתוב "הקול קול יעקב והידים ידי עשו" (בראשית כו, כב), שפירושו שאם נפסק קולו של יעקב – דהיינו קול התורה – אז ניתן כח אל הידים ידי עשו, משום זה הסתכל לכל הצדדים להרע ליעקב ולהפסיק קול תורתו.

והמא ליה תקופ וכו': וראה אותו חזק בכל הבחינות, ראה הורועות מצד זה ומצד זה – דהיינו "הסד" ו"גבורה" הנקראים "אברם" ו"יחזק" שהם חזקים. ראה הגוף, שהוא סוד יעקב המייחד ב' הורועות, שמתחזק ביניהם. וראה כוח התורה שלו, והוא חזק מכל הבחינות, או "יורא כי לא יוכל לו" (פרשתנו לב, כו). מה עשה? מיד "יוגע בכף ירכו" – דהיינו בתומכי התורה, שנתחכם כנגדו, אמר: כיון שנשכרו תומכי התורה, מיד לא תוכל התורה להתחזק עוד, ואז יתקיים מה שאמר אביהם "הקול קול יעקב והידים ידי עשו" (בראשית כו, כב) כמו שכתוב לעיל, וכן "והיה כאשר תריד ופרקת עולו מעל צוארך" (שם שם, מ).

וכדא אתחכם וכו': וכזה נתחכם כנגד יעקב, כי כדי לשבור כוח התורה שלו, הלך ונתחזק עשו, וכשראה שלא יכול לפגוע בתורתו, אז החליש כוחם של אלו התומכים בלומדי התורה, כי כשלא ימצא מי שיתמוך בלומדי תורה, אז לא יהיה "קול קול יעקב", והיו "הידים ידי עשו".

וכד המא וכו': וכאשר ראה יעקב את זה, כשעלה השחר התקוף אותו ונתגבר עליו, עד שהוא ברך אותו והודה לו על הברכות, ואמר לו: "לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל" (פרשתנו לב, כט), דהיינו "לא יעקב" שמורה על מרמה, כמו שכתוב "ויעקבני זה פעמים" (בראשית כו, לו), "כי אם ישראל", דהיינו כנאוה וגבורה שאין מי שיוכל לך, כי השם "ישראל" מורה שררה וגאווה, כמו שכתוב "כי שרית עם אלוקים ואנשים ותוכל" (פרשתנו שם).

פירוש הסולם על הזוהר הקדוש פרשת וישלח מעינים סח-ע, קי-קונ

קטונתי מכל החסדים (פרשתנו לב, יא): שואל: מה היה צריך ליעקב לומר זאת – דהיינו "קטונתי" וגו', עם זה שהזכיר מקודם לכן "שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך"? ומשיב: אלא, אמר יעקב: אתה הבטחת לחיוב עמו, ואני יודע שכל מעשך הם על תנאי – אם יעשו רצונך, ואני אין בי שום זכות, כי "קטונתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך". ועל כן אינך צריך לקיים לי הבטחתך, וכל מה שעשית לי עד היום, לא היה משום זכויותי, אלא בשביל טובך הוא שעשית לי, וכל אותו החסד והאמת היה בשביל טובך, כי כאשר עברתי את הירדן בתחילה, בעת שהיית בורה מפני עשו – יהידי עברתי את הנהר ההוא, ואתה עשית עמי חסד ואמת, והרי עתה אני עובר את הנהר עם שתי מהנות – דהיינו, אלו שתי המהנות שהצהה.

עד הכא סדורא וכו': עד כאן אמר סדר שבחו של רבוננו, מכאן ולהלאה ביקש מה שצריך לו. להורות לכל בני העולם, שאדם צריך לסדר שבתו של רבוננו בתחילה, ואחר כך יתפלל תפילתו. כי כן עשה יעקב, בתחילה סדר שבחו של רבוננו, ואחר שסדר השבחה, אמר תפילתו שצריך.

הרא הוא דבתיב (בראשית לב, יב) "הצילני נא מיד" וכו': וזה הוא שכתוב "הצילני נא מיד אהי מיד עשו כי ירא אנוכי אותו פן יבוא והכני אם על בנים", דהיינו, שלאחר שסידר השבחה – התפלל תפילתו. מכאן נשמע, שמי שמתפלל תפילתו צריך לפרש דבריו כראוי. שאמר "הצילני נא", שלכאורה היה זה די, כי אינו צריך יותר מהצלה, עם כל זה אמר להקדוש ברוך הוא: ואם תאמר שכבר הצלת אותי מלבן, לכן פירש "מיד אחי". ואם תאמר, שגם קרובים אחרים סתם נקראים אחים, על דרך שאמר לכן ליעקב "הכי אחי אתה ועבדתני חנם" (בראשית כט ט), לכן פירש "מיד עשו". מה המעש? משום שצריכים לפרש הדבר כראוי. ועל כן האריך עוד ואמר: אם תאמר, למה אני צריך להצלה? – "כי ירא אנוכי אותו פן יבוא והכני" וגו', וכל זה כדי להסביר הדבר למעלה, ולפרש אותו כראוי, ולא לסתום הדבר.

בעת ששלח מנחה לעשו אחיו "ויקה מן הבא בידו מנחה לעשו" וגו' (בפרשתנו לב, יד). כוונת הכתוב באה ללמדנו, שעל ידי שיעקב חילק בידו את המנחה לעשו, גרם לכך שלא היה בידו ובכוחו להרע ליעקב אבינו, ומעשה אבות סימן לבנים, ומוזה למדתי לנהוג כך.

ומובא בזוהר הקדוש (ה"א עמוד קסו ע"ב) אילו היה עשו יודע מה פעל יעקב בנתינתו את המנחה, היה מעדיף לקבור את עצמו בחיים מלסבול כל כך על ידי קבלת המנחה.

בבוקר הזמינו את המשמרה, וסיפרו להם שיש כאן קן של שודדים ורוצחים, אספו הגאון ור' אנשיל את כל כספם והלכו יחדיו לשלום למחוז הפצם.

תפארת בנים

הנגיד ר' אנשיל רוטשילד ז"ל נסע לרגל מסחרו מעיר לעיר, והיה צריך לעבור דרך שדות ויערות, פעם הגיע בשעות הערב לאיזה בית מרוח.

כשנכנס פגש שם את הגאון רבי מרדכי בנט זצ"ל, ושניהם שמחו לפגוש זה את זה, ומיד התחיל הגאון לדבר בדברי תורה.

לאחר כמה שעות נכנסה אחת המשרתות ולחשה דבר מה באוזני ר' אנשיל, מיד התעלף ר' אנשיל, והגאון שפך עליו מים לעוררו, אך מיד התעלף שוב וכך חזר הדבר על עצמו מספר פעמים, לבסוף הצליח הגאון להוציא מפיו, מהי הסיבה להתעלפותו.

משרתת זו עבדה פעם אצל ר' אנשיל, ובתור הכרת טובה גילתה לו שהגיעו למקום שודדים ורוצחים המתכוננים לרצחם באמצע הלילה וליטול את כספם.

הרגיעו הגאון ואמר: אין מה לפחד, בעזרת השי"ת נצליח לצאת מכאן חיים ובריאים. וגם לכספינו לא יקרה שום דבר.

והמשיך הגאון בשאלה: כמה כסף יש לך? ענהו ר' אנשיל את סכום הכסף. אמר הגאון: ובידי יש סכום כך וכך, הבה נערבב את כספנו זה בזה.

עמד וסידר הגאון את כל הכסף על השולחן לפי הסדר, כסף גדול לחוד וכסף קטן לחוד, ומיד המשיך לדבר בדברי תורה ללא שום פחד כלל.

ויהי בחצי הלילה הגיעו הרוצחים לשם, ומיד דרשו את כספם. אמר להם הגאון: ידעתי שאתם תבואו לדרוש את כספנו, ולכן סידרתי לכם את כל כספנו בצורה מסודרת, אך אחת אבקש ממכם, רצוני לחלק הכסף ביניכם, ואם לא יוצא הן בעיניכם צורת החלוקה, יכולים אתם לאחר מכן לחלק הכסף את הכסף כמובן בעיניכם.

הסכימו השודדים לזה, והגאון חילק להם את הכסף במלוא חפזו – לכל אחד ואחד.

איך שגמר לחלק, אמר לר' אנשיל: נמשיך לדבר בדברי תורה, צעק ר' אנשיל: רבנו! הלא מיד הם יהרגו אותנו, אמר לו הגאון: אל יאוש: התייצב וראה את ישועת ה' אשר יעשה אתנו היום. בוא איתי ר' אנשיל, תן מכות לרוצח זה, וכעת לזה!

וכך עשה לכולם... והרוצחים לא יכלו לזוז ממקומם.

שאל ר' אנשיל את הגאון לפשר הדבר?! ענהו הגאון: אצל יעקב אבינו ע"ה מוצאנו

שביל לנוער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

- א. כמה ילדים נולדו לרחל יחד עם בנימין? (א. אחד. ב. שניים. ג. שלשה. ד. אף אחד. ב. מי זה "מגדיאל"?)
- א. פרס. ב. מדי. ג. רומי. ד. מצרים.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן כ"ז

- ג. אדם שלומד בקביעות כל יום אחר התפילה, ובאחד הימים צריך לסדר איזה דבר נחוי, או שחושב שיכול להרוויח מעסקא שדחופה בעת, הרבה כסף, מה יעשה? (א. לא ישנה הרגלו, משום כבוד התורה. ב. יתפלל לה' שידע אם ללכת או לא. ג. ילמד לכל הפחות פסוק אחד או הלכה אחת, ואחרי הסידורים יגמור לימודו. ד. כל התשובות אינן נכונות.)
- ד. מי שעסק בתורה, אולם לא יכול להבין את מה שלומד, מחמת קוצר דעתו. לאיזה דבר הוא יזכה? (א. לבנים תלמידי חכמים, ויראי שמים. ב. יזכה להבין את מה שלמד בעולם הבא. ג. ליראת שמים. ד. לסייעתא דשמיא.)

התשובות לשאלות שהופיעו בעלון הקודם:

- א. תשובה ב. ב. תשובה ב. ג. תשובה ב. ד. תשובה ב.

לוח הדף היומי בזוהר עם פירוש הסולם מהזוהר מ' (תשע"ו)				
יום	תאריך	זוהר פר'	עמודים	סעיפים
שבת	טז כסלו	שלה	יג-טז	לב-מה
א'	יז כסלו	שלה	יז-כ	מו-נט
ב'	יח כסלו	שלה	כא-כד	ס-עא
ג'	יט כסלו	שלה	כה-כה	עב-פג
ד'	כ כסלו	שלה	כה-לב	פד-צה
ה'	כא כסלו	שלה	לג-לו	צו-קת
ו'	כב כסלו	שלה	לז-מ	קו-קיה
שבת	כג כסלו	שלה	מא-מד	קיט-קנו

